

IVAN GROHAR: MOŽ Z VOZIČKOM.

»Narod bogonosec!«

»Sam?«

»Sam!« je odpevalo od Pohorja in Karavank.

»In kdo ga bo izdal?« je jeknilo ob goro Oljko kakor prestrašen klic otrok.

»Učitelj Komar!« je trdo dejal Ivan Vrhniški.

»Zatajil že, izdal pa ne!« se je zgrozil starec Anton in mu je krvav pot stopil na zgubano čelo pod nežnobeli šop las.

»Izdal!« je iznova potrdil Ivan. Ali ni izdal tovarišev? Jermana? Kaj? In tudi Hvastjo!«

»Apostol sam ga je trikrat zatajil, preden je petelin dvakrat zapel!« je udarilo v grozotnem krohotu od Slovenskih goric.

»Pa se je skesal in se je skesal!« se je v solzah bridkosti in veselja topil starec Anton.

»In se je skesal!« je zamišljeno povedal Janez Evangelist.

*

Jutranje solnce je stalo v hrvatski megli. Plaval sem tam, kjer se razgrne Bela krajina nevesta bela očem popotniku.

In sta sedeli dve starki ob potu, bosti, z ožuljenimi nogami in s torbo v rokah.

»Vse je pred nama!« je tožno dejala prva.

»Ali ne veš prerokbe?« jo je karala druga. »Ali ni rečeno: »Ko bo vse na zboru, se bo prikazal, ko bo ves narod na Vižmarskem polju, se bo bral Veliki Evangelij!« Da veš, vsi!«

»Tudi Mate?«

»Tudi Mate!« je trdila romarica.

»Čarape mu nesem, raztrgal jih je na dolgi poti iz Amerike!«

»Tudi Mate!« je ponovila. »Vse ječe so odprle svoja vrata in verige so odpadle in sam angel Gospodov nese na zbor onemogle duše prerokov in zmagovavcev, pregnancev in mučnikov!«

»Angel pričakovanja!«

»In kakor solnce vleče vse nase!«

»Da Mate ne rabi mojih čarap, praviš?« se je lovila starka za mislijo.

*

»Mesija! Odrešenik! Mesija!«

Sava se je vzvalovila med bregovi od silnega psalma, ki je plal nad vodo.

»Ob Soči smo bili obsedeli in obesili citre na vrbe žalujke. O, ciprese so potovale, lastovke so šle na sever; naše oči so bile že suhe od bolečin bolečine.